

www.sakulthaionline.com

นวนิยายไทย

เพลงสายลม-หน้าต่างสายลม • ว.วินิจฉัยกุล

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย รายสัปดาห์ พ.ศ. ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ - ๒ : สำนักพิมพ์ตรีบีบี ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์ตรีบีบี, กุมภาพันธุ์ ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ว.วินิจฉัยกุล.

เพลงสายลม-หน้าต่างสายลม.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๒๘๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-526-1

กองบรรณาธิการ รัชชณ์ ดรรชนีวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ต้นติมา แซ่ตั้ง
ศิลปกรรม สมพงษ์ กงใจ สุพรรณษา เสตรา
ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์
พิมพ์และจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ตรีบีบี ในเครือ บริษัทอักษรโสภณ จำกัด
เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖
แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒ โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐
Homepage : <http://www.sakulthaionline.com>

ราวปีพ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๑ ว.วินิจฉัยกุล ได้สร้างปรากฏการณ์ประพันธ์นวนิยายเรื่องหนึ่งขึ้น โดยแยกตอนจบเป็น ๒ แบบ สร้างความฮือฮาในอารมณ์ของผู้อ่านได้อย่างที่ทำให้หลายคน “อยู่ไม่เป็นสุข” อันที่จริงแล้วบางคนก็เริ่มเจ็บจี๊ดๆ มาตั้งแต่ผู้เขียนจบเรื่องราวลงใน แบบแรก แล้วความจี๊ดนั้นก็แผ่กระจายไปในกลุ่มกว้าง เป็นผลผลักดันให้ได้มี แบบหลัง จากผู้เขียนตามมา

บัดนี้หลายปีผ่าน ช่างไวสำหรับความรักของคนคู่หนึ่ง และนานชั่วมปีสำหรับผู้ออมหนี้หายไปเินทางฝันแต่ลำพัง...เพื่อคนที่เขารัก

สายลม...ที่แท้เป็นอย่างไร ปลอ่ยให้ไซยอิสระไม่ล่อมไม่กักไว้ ให้พัดผ่านไปไหนต่อไหนตามธรรมชาติของลม...เพื่อพลั่วเพลงให้ชื่นใจ หรือจะลองกักไว้ในห้องแห่งรัก แล้วผลักหน้าต่างให้กว้างออก รับความรู้สึกเย็นกายสบายใจ ก็ยอมได้มิใช่หรือ

ดังนั้นแล้ว...จึงเกิดเป็นนวนิยายอีก ๒ ภาคที่แสนจะแตกต่าง และต่อตะกระแสดังมา เป็น ‘เพลงสายลม’ และ ‘หน้าต่างสายลม’ ด้วยแบบอย่างและทางเลือกล้วนมิได้หลายหลาก แม้เลือกแล้ว ‘ไม่ใช่’ หรือ ‘ไม่ได้’ ดังหวังชีวิตก็ยังไม่หมดสิ้นลงทันใด เพราะทางสายสำรองนั้นยังมีรออยู่ให้เลือกเสมอ

ความรักเป็นเช่นเดียวกัน ไซ้ต้องเดินไปซ้ายหรือขวาเท่านั้น แต่ยังมีทางข้างหน้าที่เราคิดได้ แต่ใครต่อใครคิดเอาไว้อีกมากมายเหลือเกิน

‘เพลงสายลม’ เป็นภาคต่อของ ‘ลมพัดผ่านดาว’ ที่จบลงในบทที่ ๖๕ ตามโครงเรื่องเดิมที่ผู้เขียนวางไว้ คืออวสานเมื่อดารชาตัดสินใจสมรสกับทรงวัชร ‘พี่ชายที่แสนดี’ ของเธอ หลังจากชีวิตคู่ของเธอกับวายุ จบลงโดยไม่มีวันจะย้อนกลับมาได้อีก ทั้งที่ทั้งสองก็รักกันอย่างไม่เสื่อมคลาย

ผู้เขียนจบแบบนี้ เพื่อแสดงเหตุการณ์ต่างๆ เป็นเหตุผลประกอบว่า ความรัก แม้จริงใจและซาบซึ้งตรึงใจอย่างไรก็ตาม ไม่เพียงพอที่จะเกื้อกูลชายหญิงคู่หนึ่ง ให้ร่วมเดินเคียงกันไปตลอดรอดฝั่ง ถ้ามีความแตกต่างทางความคิด และการดำรงชีวิตต่างกันมากเกินไปจะปรับตัวเข้าหากัน หรือเมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือทั้งสองฝ่ายไม่ยอมปรับตัวเข้าหากัน

บังเอิญว่า ‘ลมพัดผ่านดาว’ มีตอนจบ ๒ แบบ อีกแบบหนึ่ง ก็เป็นไปตามคำทักท้วงของคนอ่านชื่อ คุณ ‘ฮารี’ ที่ยื่นกรานไม่ยอมให้จบลงตามแบบที่เจ้าของเรื่องวางไว้แต่แรก เพราะเชื่อตรงกันข้ามว่า วายุและดารชา ไม่ควรจากกัน เพราะเขาสองคนรักกัน จึงกลายเป็นตอนจบแบบที่ ๒ คือจบให้สายลมพัดหวนกลับมาสู่ดวงดาวอีกครั้ง ทำให้ผู้อ่านสกุสไทยทั้งเห็นด้วย และไม่เห็นด้วย แสดงความเห็นกันมามากมายต่อเนื่องยาวนาน

คุณ ‘ฮารี’ เอง เป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนให้มี ‘ลมพัดผ่านดาว’ ภาคที่ ๒ เพื่อยืนยันความเชื่อมั่นว่า คนที่รักกันจริงย่อมจะปรับตัวให้เข้ากันได้ แต่ผู้เขียนเห็นว่า เพื่อความยุติธรรมต่อคนอ่านที่เห็นด้วยกับตอนจบแบบแรก ใหนๆ จะมีภาค ๒ แล้วก็ควรจะมีทั้ง ๒ แบบ ไม่ให้น้อยหน้ากัน ‘เพลงสายลม’ จึงเป็นภาค ๒ ของชีวิตสมรสของดารชาและทรงวัชร ว่าเป็นอย่างไรในอีก ๕ ปีต่อมา ส่วนภาค ๒ ของชีวิตคู่ระหว่างดารชาและวายุ จะเขียนต่อในภาค ๒ แบบที่ ๒ ชื่อ ‘หน้าต่างสายลม’ เมื่อ ‘เพลงสายลม’ จบลงแล้ว

ขอภัยถ้าการเขียนภาค ๒ ชนิด ๒ แบบ ทำให้ผู้อ่านบางท่านปวดเคียร เวียนเกล้า เพราะความไม่เคยชินที่จะอ่านถึงชีวิตตัวละครตัวเดียวกัน โลดแล่นใน ชีวิต ๒ แบบ ราวกับอยู่ใน ๒ มิติในนิยายของ “แก้วแก้ว” ก็ไม่ปาน

ขอกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ถ้าท่านอยากอ่านชีวิตของวายุและดารษา ที่จับกันด้วยความสุขสันต์ ก็โปรดข้าม ‘เพลงสายลม’ ไปเสียทั้งเรื่องจะดีกว่า แล้วค่อยรออ่าน ‘หน้าต่างสายลม’ ในโอกาสต่อไป ส่วน ‘เพลงสายลม’ น่าจะถูกใจคนอ่านที่เห็นว่า...เห็นใหม่ละ ยังไงดารซาก็คควรอยู่กับทรงวัชร ตามชีวิต แบบที่ ๑ มากกว่า

วันพุธที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ว.วินิจฉัยกุล
เพลงสายลม

เที่ยวบินที่ตาราขานั่งมาประเทศไทย มาถึง

สนามบินสุวรรณภูมิเอาตอนดึกก็จริง แต่อากาศก็ยังไม่ย่ำร้อนอบอ้าว แม้ไม่มีไอระเหยของแสงแดดอย่างในตอนกลางวัน

แม้ตาราเดินทางระหว่างประเทศ นับไม่ถ้วนครั้งในรอบ ๕ ปี จนคุ้นเคยแทบไม่ต่างจากนั่งรถยนต์ไปไหนมาไหนระหว่างกรุงเทพฯกับจังหวัดใกล้ๆ แต่ครั้งนี้ แม้เป็นครั้งสำคัญที่สุด เพราะเป็นการโยกย้ายกลับมาบ้านเกิดเมืองนอนอย่างถาวร แต่ก็เป็นที่ลี้ภัยที่สุดเช่นกัน

ทั้งนี้เพราะหล่อนเกิดท่าแพลงกะทันหัน เมื่อมาขึ้นเครื่องบิน ด้วยเรื่องง่ายที่สุด คือเมื่อลูกชายขึ้นบันไดมากับแม่ ปริเมียร์เกิดสะดุดบันไดหน้าคโม่ เพราะขาเขาอวบและสั้นเกินกว่าจะกะจังหวะได้ถูก แม่หันไปคว้าลูกไว้ทันก่อนหน้าผากโโขกเข้ากับชั้นบันได รongเท้าสั้นสูงของหล่อนก็เลยพลิก เท้ากระแทกชั้นบันได รู้สึกเสียวปลาบที่ข้อเท้า แต่ก็กัดฟันอ้อมกึ่งจูงลูกชายขึ้นเครื่องไปนั่งในชั้นหนึ่งได้สำเร็จ

ทรงวัชรไม่ทันเห็นอุบัติเหตุเล็กๆ นี้นี้ เพราะเขามัวแต่สนทนากับนักการเมืองคนสำคัญที่เดินทางมาพร้อมกันในเที่ยวบิน แต่เมื่อเครื่องบินออกจากสนามบินได้สักพัก ใต้ระดับในระยสูงจนถึงเวลาที่ผู้โดยสารสามารถถอดเข็มขัดลูกเดินไปมาได้ เขาก็สังเกตเห็นหล่อนนั่งหน้าอย่างเจ็บปวดเมื่อยันตัวลุกขึ้น แล้วทรุดฮวบลงนั่งตามเดิม

“เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ?” เขากถามรยาด้วยเสียงห่วงใย

“น้องพรีอยากไปห้องน้ำ แต่ข้อเท้าดาวเป็นอะไรไม่รู้

คะ เจ็บมาก ยืนไม่ได้”

“อ้าว! งั้นพี่เอง” ทรงวัชรตอบทันที เอื้อมมือหาลูกชาย “ลูกมากับพ่อ นะครับ พ่อพาไปเอง หนูควานั่งพักเสียก่อนนะจ๊ะ เดี๋ยวพี่กลับมาดูข้อเท้าให้”

นี่คือทรงวัชร...ลูกเมียมาเป็นอันดับหนึ่งของความห่วงใยเอาใจใส่ แม้ว่าเขา เป็นคนทุ่มเทให้งานมากแค่ไหนก็ตาม เขาก็ไม่เคยละเลยแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของครอบครัว

ทรงวัชรพาลูกชายไปเข้าห้องน้ำ กลับมา ขอของเล่นหรืออะไรสักอย่างจาก แอร์โฮสเตสให้ลูกชาย

“ขออะไรให้เล่นหน่อยได้ไหมครับ ลูกชายจะได้เพลิน ไม่กวนคุณแม่ คุณ แม่เจ็บข้อเท้ามาก ต้องนั่งพักเสียแล้ว”

พนักงานสาวบนเครื่องบินยิ้ม หล่อนรู้จักเขาในฐานะข้าราชการประจำอยู่ใน ยุโรป เดินทางมาราชการในประเทศไทยบ่อย จนคุ้นหน้าคุ้นตาสำหรับพนักงาน ต้อนรับหลายคน

“ได้ค่ะ เดี๋ยวจะไปหาของเล่นมาให้หน้องนะคะ”

ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวเล็กๆ ที่น่ารัก พ่อเป็นหนุ่มใหญ่ สง่างาม มีคำพูดนุ่มนวล นำพากับทุกคนที่เขาพูดด้วย เป็นชายมีเสน่ห์ที่ไม่รู้มกักริมอย่างชาย เจ้าชู้ ส่วนแม่ก็เป็นผู้หญิงสวยหวาน พูดเพราะ ยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างคนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ที่สำคัญคือทั้งสองมีลูกชายเล็กๆ ที่หน้าตาคล้ายเหมือนพ่อ ผิวขาวผ่องเหมือนแม่ พูดจาจะฉฉาน ไม่กลัวคนแปลกหน้า ใครเห็นใครก็เอ็นดู

เมื่อได้ของเล่นเป็นตัวต่อเล็กๆ ประกอบเข้าเป็นเครื่องบิน ฟรีเมียร์ก็เล่นง่วนอยู่โดยไม่รบกวนแม่ นับว่าหายากสำหรับเด็กอายุสี่ขวบที่จะทำได้ แต่ก็ไม่แปลกสำหรับพ่อแม่ เพราะเลี้ยงลูกมาให้มีวินัยและเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุอยู่แล้ว

‘พี่มีลูกเมื่ออายุค่อนข้างมากแล้ว ก็ไม่รู้ว่าจะได้อยู่เลี้ยงเขาจนเขาโตเป็นผู้ใหญ่หรือเปล่า พี่จึงต้องเตรียมน้องฟรีให้พร้อม ให้เขาเป็นผู้ใหญ่กว่าวินิตหน่อย จะได้ไม่ห่วงมากนัก’

นี่คือเหตุผลของทรงวัชร ที่दारขาไม่มีข้อคัดค้าน หล่อนก็เห็นอย่างนี้มาตั้งแต่ก่อนสามีเอ่ยถึงเสียด้วยซ้ำ

พรีเมียร์ถูกฝึกให้พูด ‘ครับ’ ด้วยน้ำเสียงสุภาพมาตั้งแต่หัดพูด รู้จักคำว่า ‘ขอโทษ’ และ ‘ขอบคุณ’ ถูกฝึกให้รู้จักอะไรหลายๆอย่างที่ได้ก็สิบขวบจำนวนมาก ไม่รู้จัก เช่น ไม่อาละวาด ไม่งอแง ไม่แฉแต่เสียงร้องหรือวิ่งพล่านซุกซนต่อหน้าผู้คน จนมีเสียงออกปากชมมาถึงหูพ่อแม่

“คุณทรงวัชรกับคุณดารชาเลี้ยงลูกยังไงนะ เก่งเก่ง แค่นี้ชอบ พูดจายังเด็กหกเจ็ดขวบ รู้เรื่องหมดทุกอย่าง”

นั่งเครื่องบินยาวนานนับสิบชั่วโมง พรีเมียร์เรียนรู้ที่จะไม่อาละวาด ไม่งอแง เพราะความหงุดหงิดเบื่อหน่ายอย่างเด็กโดยมากเป็นกัน ในเมื่อเป็นลูกคนเดียว เขาก็เรียนรู้ที่จะเล่นคนเดียวมาแต่ไหนแต่ไร ดารชาชอบของเล่นหลายๆอย่างใส่กระเป๋าไว้อีกใบหนึ่งขึ้นเครื่องบินมาด้วย เพื่อให้ลูกชายฆ่าเวลา

เมื่อหลอนเกิดขึ้นไม่ถนัด ทรงวัชรก็รับหน้าที่ดูแลลูกชายไปทันที ไม่เกียจ

อาการเจ็บปวดข้อเท้าที่ขึ้นเมื่อขยับตัว เรียกว่าแพจะน้ำตาร่วง ดารชาต้องนั่งเอนๆ เหยียดขาไว้หนึ่งที่สุด ทรงวัชรขอयाแก้ปวดลดไข้จากพนักงานบนเครื่องมาให้ภรรยา ชักถามอาการหลอนด้วยความห่วงใย

เขาลงความเห็นว่า

“น้องดาวเท้าแผลงเสียแล้ว นั่งๆอย่าขยับนะจ๊ะ ถ้าจะไปห้องน้ำ บอกพี่ พี่จะพุงไปเอง”

“ขอบคุณค่ะพี่วัชร” หญิงสาวยิ้มให้สามี ด้วยความขบใจ “นอนหลับลึกครู่ เมื่อคืนมัวเก็บของ จนนาทีสุดท้าย นอนไม่หลับเลยทั้งคืน”

“กลับบ้านเรา ก็ไม่เหนื่อยอีกแล้วละจ๊ะ” ทรงวัชรลูบผมภรรยาเบาๆ “อา เปรสิมทั้งแม่บ้าน ทั้งพี่เลี้ยงเด็ก หนูดาวจะได้มีเวลาเป็นตัวของตัวเองบ้าง ไม่ต้องผูกติดกับลูกยี่สิบสี่ชั่วโมงเหมือนก่อน”

ดารชาขี้มึนอีกครั้ง หลอนหลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย ระวังท่ามิให้ขยับจากท่าเหยียดนั่งอยู่กับที่ ทรงวัชรคลี่ผ้าห่มบางแต่อุ่นคลุมร่างให้จนถึงคอ หญิงสาวก็ขยับหมอนนุ่มๆ ให้รองรับศีรษะถนัดยิ่งขึ้น ก่อนจะทำใจให้หนึ่ง เพื่อจะดึงลงสู่นิทรา จะเป็นเพราะผิดเวลา หรืออะไรก็ตาม ทั้งที่อยากหลับ ใจก็กลับไม่หลับ

ตรงกันข้าม ภาพอะไรต่อมอะไรร้ายแปดค่อยๆเลื่อนผ่านเข้ามา เหมือนมันรอเวลามาถึง ๕ ปี เพื่อจะลอยพ้นจากก้นบึ้งแห่งความทรงจำ กลับมาเป็นปัจจุบันของหล่อนอีกครั้ง

ไม่มีใครไม่อยากกลับบ้าน ต่อให้อยู่ต่างแดนอย่างสะดวกสบายแค่ไหน ใจก็ยังมีความที่หวงหาความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเกิดเมืองนอน หล่อนเองก็เป็นคนหนึ่ง ที่คิดถึงบ้านอยู่เสมอ

คิดถึงพี่ชาย พี่สะใภ้ และหลานๆ พี่สาวถึงอยู่คนละประเทศก็มาเยี่ยมกันในประเทศไทยได้บ่อยๆ คิดถึงเพื่อนรัก คิดถึงนายเก่าอย่างคุณเฟริสและคุณเพรา...คิดถึงสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย...

คิดถึง...และคิดถึง...

ทั้งที่อยู่ในต่างแดน ก็ไม่ได้ลำบากอะไรตรงไหน ถึงต้องทำงานบ้านและเลี้ยงลูกเอง ในปีแรก คุณเฟริสส่งพี่เลี้ยงจากกรุงเทพฯ มาอยู่ช่วยดูแลฟรีเมียร์จนอายุครบ ๑ ขวบ หมดสัญญาจ้างจึงกลับไป

จากนั้นดารซาก็เลี้ยงลูกเองคนเดียว

ลูกเล็กๆเอาเวลาส่วนใหญ่ไปจนหมดก็จริง แต่หญิงสาวก็ยังปลื้มตัวมาร่วมงานต่างๆ ของสถานทูตไม่ขาดตกบกพร่อง นอกเหนือจากนี้ บ่อยครั้ง หล่อนต้อนรับแขกเหรื่อและเพื่อนๆ ของสามีที่แวะมาเยี่ยมเยียนได้อย่างสมบูรณ์ ทรงวัชร์ไม่เคยผิดหวัง หรือไม่สนใจกับคุณสมบัติของภรรยาเลยจนครั้งเดียว

เมื่อมีราชการต้องเดินทางกลับมาประเทศไทยตามลำพัง ชายหนุ่มก็ตอบคำถามของอาทั้งสองได้เต็มปาก

“หนูดาวเก่งมากครับ ทั้งเทคแคร์แขก ทั้งเรื่องอาหารการกิน ไม่ต้องห่วงเลย เพื่อนๆ มาขอกินกันแทบไม่เว้นแต่ละเสาร์ ผมอยู่ในนกินอาหารไทยแทบทุกมื้อ กินอาหารฝรั่งก็เฉพาะมีงานเลี้ยงข้างนอก”

คุณเฟริสก็ยิ้มแก้มแทบปริ ชื่นใจแทนหลานชาย

“ทำไมไม่พามาด้วยล่ะคราวนี้ อาจจะได้ไม่ต้องลากขาไปถึงโรม เบื่อนั่งเครื่องบินจะตาย”

“คราวนี้ผมพาพวกนักธุรกิจมาแค่เจ็ดวันเท่านั้นครับ ยังไม่ทันหายเหนื่อยก็

กลับ เลยไม่อยากให้ฟรีเมียร์เดินทาง จะเหนื่อยเกินไป ปรับตัวยากด้วย”

คุณเพราะซึ่งนั่งถอดไฟเล่นอยู่ใกล้ๆ เหลือบมอง แล้วเปรยว่า

“พี่เพริศเขาอ้าง เพราะติดหลานนะยะ ก็รู้ๆ กันอยู่ เธอก็อุ้มหลานชายมาหาย่า ส่วนเมียทิ้งไว้ข้อปิ้งทางโน้นก็ได้ ยังให้หนูดาวก็ไม่เหมือนเมียเก่าเธออยู่แล้วนะ ดาวซัวร์ เขารับได้...”

คำท่าย เธอพูดลอยๆ ที่เล่นที่จริง ตามนิสัยช่างยั่วแหย่ ทิ้งความหมายให้หลานชายเก็บไปคิดเอง แต่ทรงวัวร์ก็เพียงแต่ยิ้มอย่างใจเย็น

ส่วนคุณเพริศรู้สึกเพียงว่าน้องสาวหาเรื่องซัดคอก ก็เลยสวนกลับไปตามนิสัยที่ไม่ยอมลงให้อยู่แล้ว

“นั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องกวนน้ำให้ขุ่นซะงั้น พุดขึ้นมาทำไมถึงยายนี้ มันจบไปตั้งแต่ปีมะโว้ ดาวซัวร์ก็มีความสุขดีแล้ว หาเรื่องรื้อแผลเก่าซะยายกะเพราะสมแล้ว ที่ผิวทิ้งไปตั้งสามในห้า”

หลานชายเห็นท่าไม่ดี ก็รีบตอบ เปลี่ยนบรรยากาศให้ผ่อนคลายลงไป

“หนูดาวไม่ยอมห่างจากลูกหอรอกครับ ถ้าเอามา ก็ต้องเอามาทั้งแม่ทั้งลูก ปลายๆ ปีนะครับ ผมจะส่งฟรีเมียร์กลับมาอยู่กับคุณย่าสักเดือนเต็มๆ”

“หนูดาวรักลูก”

คุณเพริศออกคำรับรอง เพื่อให้เข้าหูน้องสาว ทั้งๆ คำนี้ก็พูดกันมานานับครั้งไม่ถ้วน และคุณเพราะเองก็ไม่เคยค้าน

“ไม่เหมือนวศินี ถ้าเขายอมมีลูก ยอมย้ายไปอยู่กับผัว แทนที่จะอยู่ห่างกันเป็นปีๆ ก็ไม่ต้องเลิกกัน ดูอย่างหนูดาวซิ เห็นไหม...ก็เลือกถูกแล้ว ที่เลือกครอบครัวแทนเลือกงาน อยู่กันมาห้าปี ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร ลูกก็อบอุ่นพร้อมหน้าพ่อแม่”

“จั้นหรือ ไม่ยกั๋ว” คุณเพราะแหงพิ่สาว “ฉันก็ได้แต่สงสัย...”

“สงสัยบ่าอะไร” คุณเพริศถามเสียงเซียว “หาเรื่องไม่รู้จบ แม่คนนี้ มีอะไรให้สงสัยมิทราบ”

“อ้าว! ไม่สงสัยได้ไง นึกว่าเรื่องสุขไม่สุข ของพรศินี ผัวเมียเท่านั้นถึงจะรู้จัก พี่ทำยังกะไปนอนเตียงเดียวกะเขา นอนตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันไม่ยกั๋ว ฉันก็

สงสัยนะซี”

ทรงวัชรทัฬหะอย่างเห็นเป็นเรื่องขำ ส่วนคุณเพริศทำท่าคั่นไม้คั่นมือ แต่ก็หวดน้องสาววัยห้าสิบไม่ได้อยู่แล้ว เธอจึงหันไปเอาผิดกับเบาะเก้าอี้ ด้วยการประเคนกำปั้นลงไปแรงๆ แทน

“กวนกะละแมเข้าป้าย! เห็นเขารักกันอยู่ดูไม่ได้ มิน่าละ ถึงประสบความสำเร็จในชีวิตวิวาทเข้าไปตั้งห้าหน หลานฉันมันแค่สองหน”

คุณเพรียกไถ่ เรื่องจิตกับพี่สาวเป็นเรื่องปกติธรรมดา เธอไม่เคยสะดุ้งสะเทือนมาแต่ไหนแต่ไร ต่อให้ถูกหยิกแถมหยอกเจ็บๆ ขนาดไหนก็ตาม ผลสุดท้ายคุณเพริศนั้นแหละเป็นฝ่ายเดือดร้อนไม่ยอมจบ เพราะทำทองไม่รู้ร้อนแบบน้องสาวไม่ได้

เธอหันไปคาดคั้นหลานชาย

“คราวหน้า เอาหนูดาวกับน้องพริมาด้วยนะวัชร ่ยาคิดถึง อีกอย่างจะได้กำจัดปากหอยปากปูซะด้วยในตัว”

คุณเพร้อมยิ้ม หลีตาให้หลานชาย เป็นทำนองว่า ‘อย่าไปถือสา’ ชายหนุ่มก็ตอบอย่างเอาใจว่า

“ครับ คราวหน้าผมพามาด้วยแน่นอน ที่จริง ผมก็ไม่อยากทิ้งเขาไว้ทางโน้น เพียงแต่กลัวหนูดาวจะเหนื่อยเกินไป ตั้งแต่ต้นปีแล้ว ยังไม่ได้พักเลย”

ทรงวัชรกลับมาเล่าคำตอบระหว่างเขากับ
อาทั้งสองให้ดาราฟัง ด้วยน้ำเสียงขบขันและอารมณ์ดี

ลงท้ายว่า

“คราวหน้าถ้าไปกรุงเทพฯอีก สามวันเจ็ดวัน ก็ต้อง
พาลูกไปด้วยแล้ว ไม่ไปไม่ได้”

ดาราหัวเราะเบาๆ หล่อนพูดล้อๆ

“ถ้าไปคนเดียว คุณอาเฟริสเล่นงานพี่วัชรตายแน่ล่ะ
เธอคิดถึงหลาน ไม่ได้เห็นหน้าเสียตั้งนาน”

“ลูกยังไม่ครบขบติเลย ที่จริง พี่ก็ห่วงเรื่องเหนื่อย
จากเดินทางนี่ล่ะ อากาศทางบ้านเราก็ร้อนสาหัสเสียด้วย
กลัวลูกเป็นไข้”

ดราขำยิ้ม มองดูสามี หล่อนตระหนักดีว่าความ
รู้สึกทะนุถนอมที่มีต่อลูกชาย ทรงวัชรละเอียดอ่อนพอๆกับ
หล่อนหรือมากกว่าเสียอีก เขาห่วงใยไปเสียทุกอย่างก้าวนิ้ว
แต่ลูกน้อยเกิดมา

ทุกวัน เมื่ออยู่ในที่ทำงาน พอดต่บ่ายถ้ามีเวลาแม้
แต่ห้าหรือสิบนาที ทรงวัชรเป็นต้องโทร.กลับมาที่ที่พัก ประ-
โยคแรกๆ ก็คือ

“ลูกเป็นยังไงบ้างล่ะ?”

คำตอบของหล่อนก็วนเวียนอยู่ไม่กี่คำ

“เพิ่งจะหลับไปล่ะ”

หรือ

“ตื่นอยู่ล่ะ ฟังเสียงไหมคะ...น้องพริเมียร์ขา...ส่งเสียง

หน้อย คุณพ่อรอฟังเสียงตามสาย

ถ้าวันไหน ตอบไปว่าลูกชายไม่สบาย แม้แต่เพียงเล็กน้อย พ่อก็แทบจะ โลดแล่นออกจากที่ทำงานมา น้ำเสียงเขาเร่ร่อนร้อนขึ้นมาทันที

“โยเยหรือ? เป็นไข้หรือเปล่า? หรือว่าท้องอืด? ถ้าเห็นไม่ค่อยดีละก็โทร. นัดหมอเลยนะ”

มักจะลงท้ายด้วยคำบ่น

“พี่ไม่ค่อยชอบ กว่าจะเจอหมอได้ก็ช้าเต็มทน ไม่เร็วเหมือนในบ้านเรา บางทีก็อยากให้ลูกไปอยู่กรุงเทพฯ เสียรู้แล้วรู้รอด เป็นไข้ก็หาหมอได้เลย แต่...เฮ้อ ...ถ้าลูกไปก็คิดถึงลูก”

ความห่วงใยที่ทรงวัชรมีต่อลูกชายเป็นที่รู้กันทั่ว แต่ก็ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่อง แปลก มีแต่นึกเอ็นดู เพราะก็รู้ว่าเขาเป็นคนรักครอบครัว มีลูกก็ห่วงลูก หายใจเข้าออกเป็นลูก นอกจากนี้ยังอ่อนหวานและให้เกียรติภรรยาทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ดารชามักได้ยินคำปรารภที่เล่นทีจริงว่า

“อิจฉาคุณดาว สามีน่ารัก ลูกก็น่ารัก ผู้ชายอย่างคุณทรงวัชร หายากจริง ๆ”

ทุกครั้ง หญิงสาวก็ได้แต่ยิ้ม อย่างมากก็ขอบคุณไปตามธรรมเนียม แต่ไม่เสริมหรือคัดค้าน

สำหรับหล่อน ‘พี่วัชร’ เป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย เขาเคยดีกับหล่อน เมื่อก่อนแต่อย่างไร แต่งงานแล้วจนมีลูก เขาก็ยังเป็นพี่วัชรคนเดิมที่เอื้ออาทร ทุกข์สุขของภรรยา และทะนุถนอมลูกชายราวกับสมบัติล้ำค่า ไม่เปลี่ยนแปลง

ในเมื่อเขาไม่เปลี่ยนแปลง ความรู้สึกที่หล่อนมีต่อเขาเมื่อก่อนแต่งงานก็ ย่อมไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน พี่วัชรยังเป็น ‘พี่ชายที่แสนดี’ มาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้

ถ้าใครถามว่า

“หนูดาวรักพี่วัชรมากไหม?”

หล่อนก็คงตอบว่า

“รักมาตั้งแต่แรก จนเดี๋ยวนี้”

แต่ไม่จำเป็นต้องขยายความว่า ความรักสำหรับหล่อนหมายถึงอะไร มัน

อาจจะรวมความซาบซึ้งในน้ำใจ ร่ำลึกลงถึงบุญคุณ ตระหนักว่าหล่อนเดินมาได้ถึงวันนี้...ก็เพราะมีเขา คนเดียวเท่านั้น

ถ้าไม่มีทรงวัชร ชีวิตหล่อนก็คงย้อนกลับไปจุดเดิมเมื่อเกือบสิบปีก่อน ทำงาน...กลับบ้าน...อยู่อย่างอิสระเสรี ไม่ต้องฟังใคร แวดล้อมด้วยญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงที่สนิทสนมกันดี มีชีวิตราบรื่น...

แต่ว่าเดี๋ยวตาย...

ดารชาหลับตาลง ยาแก้ปวดแก้ไข้ที่ขอจากพนักงานบนเครื่องบิน ไม่ได้ลดอาการปวดข้อเท้าลงได้มากก็จริง แต่ก็ทำห้วงงได้เร็วขึ้น หล่อนแว่วเสียงใส ๆ ของลูกชาย ขวนคุยกับพ่อเรื่องภาพยนตร์ในจอเล็กซึ่งมีประจำแต่ละเก้าอี้

“คุณพ่อ...คุณพ่อค้าบ น้องพี...อยากดูกับนี่คับ”

“ได้ครับ หัดกดปุ่มตามนี้ เห็นไหมครับ อ้าว...อย่า! น้องพีไม่ต้องลุกนะ ครับ รัตเข้มขดอย่างเดิมไว้ดีกว่า”

หล่อนยิ้มจาง ๆ กับตัวเอง เมื่อได้ยืนพอกับลูกคุยกันหนุงหนิงกลมเกลียว ทรงวัชรเลี้ยงลูกได้ดีไม่แพ้แม่ ด้วยธรรมชาติเขาเป็นคนอ่อนโยนและใจเย็น จนเขาใจว่า ระยะเวลาอีกสิบชั่วโมงข้างหน้า พีริเมียร์จะผลิตเพลินแม้ว่าแม่ไม่สามารถเป็นเพื่อนเล่นได้อย่างทุกครั้ง

ความคิดของหล่อนล่องลอยไป...จากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เรื่องนั้นไปสู่เรื่องนี้ แว่วเสียงวารินเพื่อนรัก สะท้อนกลับมาจากเมื่อสามปีก่อน เมื่อทรงวัชรพาหล่อน และลูกชายกลับมาเยี่ยมบ้าน

“ไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนรักลูกเท่าพี่วัชร อย่างพี่พจน์...” หล่อนหมายถึงสามี “ว่ารักลูกแล้ว ยังเลี้ยงไม่เก่งเท่าพี่วัชร นี่ทั้งอุ้ม ทั้งเล่น เดินแบกไปแบกมา ไม่เห็นบ่นเบื้อสักนิด พี่วัชรทำทำอะไรจะเลี้ยงลูกเก่งกว่าแม่เสียอีกนะ หนูดาว”

“พี่วัชรอยากมีลูกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว” ดารชาตอบเรียบ ๆ “เขาแต่งงานก็เพราะอยากมีลูก”

“ก็รู้ ผู้ชายแบบนี้ รักครอบครัว ใครได้ไปก็โชคดี” วารินเห็นด้วย “เราถึงว่าภรรยาเท่าพี่วัชร คิดน้อยไปหน่อย ที่ไม่ยอมมีลูก แต่ก็ดีแล้วละ ต้องถือว่าพี่วัชรกับหนูดาวเป็นเนื้อคู่กัน”

ดารซาได้แต่ยิ้มแทนคำตอบ หล่อนยิ้มเสมอ เวลาได้ยินคำพูดชื่นชมทำงาน
นี้ เคารวะที่ยิ้มของหล่อนอ่อนหวาน จึงดูน่ารัก ไม่ใช่ยิ้มอย่างผิดฝันหรือมีเลศนัย
เพื่อนของหล่อนจึงไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติในยิ้มนั้น

ในเมื่อเพื่อนสนิทอย่างวารินยังไม่เห็น ก็อย่าหวังว่าคนอื่นจะมองเห็นความ
รู้สึกเบื้องหลังรอยยิ้มนั้น

หลายสิบครั้งที่เดียว ดารซาผลึกความรู้สึกบางอย่างเข้าเก็บในลิ้นชักอารมณ์
ปิดใส่กุญแจไว้สนิท จะว่าไปมันก็ไม่ใช่อารมณ์เลวร้าย หรือเจ็บปวดทรมานอย่างใด
จนต้องซุกซ่อน แต่ก็ไม่ใช่อารมณ์ที่บรรเจิดจนต้องนำออกมาวางกลางแจ้งให้ส่อง
แสงกระทบตาคนเช่นกัน

หล่อนถือว่า ทรงวัชรทำหน้าที่ของเธออย่างเต็มความสามารถแล้ว ถ้าหาก
ว่าไม่เหมือนผู้ชายอื่น ก็เป็นแต่เพียงความไม่เหมือน ไม่ใช่ความดีหรือเลวมากกว่า
กัน

อย่างน้อย เขาก็ไม่เคยปิดบังว่าเขาแต่งงานกับหล่อน เพราะเธออยากมี
ครอบครัว อยากมีลูก ที่สำคัญคืออยากมีผู้หญิงที่เข้าใจเขา ยอมรับเขาอย่าง
ที่เขาเป็น ไม่คาดหวัง หรือเรียกร้องให้เขาเป็นอะไรที่เขาไม่ได้เป็น หรือเป็นไม่ได้

หล่อนเองในยามนั้น เจ็บปวดกับอารมณ์เกินกว่าจะประคองตัวให้ยืนอยู่
ตามลำพัง หล่อนล้มเหลวกับผู้ชายแท้ที่ปฏิเสธการคาดหวังของหล่อน จนถึงขั้น
สุดท้ายที่เขาหันหลังเดินออกจากชีวิตไป เหมือนไม่ใช่ดี ก็เหลือแต่เพียง ‘พี่ชาย
ที่แสนดี’ เท่านั้น ที่เป็นขอนไม้ลอยน้ำมาให้พยุงตัวเอาไว้ได้

หล่อนแต่งงานกับทรงวัชร ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่มีวันเป็นอะไรได้นอกจาก ‘พี่ชาย
ที่แสนดี’ แต่ในเมื่อหล่อนไม่คาดหวังอะไรจากเขามากเกินกว่าที่เขาให้ได้ เขากับ
หล่อนจึงอยู่กันมาได้ ๕ ปีเข้าแล้ว โดยไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันจนแตกร้างเลย
สักครั้ง

ชีวิตต่างแดน แวดล้อมด้วยสภาพใหม่ๆ แปลกๆ มีลูกเล็กๆ ที่ตั้งเวลาไป
หมด ก็ทำให้หญิงสาวไม่มีเวลาจะนึกถึงเรื่องของตัวเองอยู่ดี ภาพชีวิตแต่หนหลัง
จึงกลายเป็นภาพเก่าแก่ น້ายาจางซีต ให้เก็บซุกไว้ในห้องเก็บของ ไม่คิดจะเปิด
ขึ้นมาดูอีก

จนกระทั่งถึงวันหล่อนเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนอย่างถาวร ห้องเก็บ
ของนั้นจึงเปิดแม่ขึ้นอีกครั้ง

เมื่อรู้ตัว ดารชาทก็ปิดประตูห้องนั้นเสียทันที

หล่อนรู้แล้วว่า...ความไม่ยอมจดจำเป็นอย่างไร ในหน้าที่นี้เอง

เก้าอี้เซ็นของเจ้าหน้าที่สนามบินมารออยู่แล้วตั้งแต่ออกจากประตูเครื่องบิน
นำดารชาผ่านไปตามทางเดินยาวเหยียดด้วยความสะดวกสบาย ผ่านด่านตรวจ
หนังสือเดินทาง มาจนถึงบริเวณคนมารอรับผู้โดยสาร

เด็กต้นค้อนคืน คุณเพริศก็ต้องมารับหลาน มองเห็นร่างผึ่งผายแข็งแกร่ง
เหมือนผู้ชายวัยกลางคน ยืนโดดเด่นอยู่เหนือคนอื่น ๆ

เธอก้าวเข้ามาตบ่าทรงวัชร เหมือนลูกลงแสดงกับหลานมากกว่าอาผู้หญิงกับ
หลานชาย

“เป็นไง เครื่องดีเลยเสียกว่าชั่วโมง...” เธอทักเสียงดังฟังชัด แต่ก็รู้ว่าถาม
ไปอย่างนั้นเอง ความสนใจไปอยู่ที่หลานชายตัวน้อย “โอ! พรีเมียร์ ไม่ได้เห็น
เสียเกือบปี โตขึ้นกว่าเก่า มาหาย่าหน่อยลูก ยังจำยาได้ใช่ไหม”

ลูกชายของดารชาถูกฝึกให้ไม่กลัวแขกแปลกหน้าที่มาเยี่ยมเยียนบ่อย ๆ เมื่อ
พ่อรุ่นหลังเบา ๆ เป็นสัญญาณว่าให้ทักทาย เขาก็ยกมือไหว้ แล้วทักว่า

“สวัสดีค่ะบ”

คุณเพริศยิ้มแก้มแทบปริ ก้มลงรวบตัวหลานชายขึ้นอุ้มไว้ ทั้ง ๆ หลานก็
โตเกินกว่าจะต้องอุ้มแล้ว

“เรียกย่าสิลูก พรีเมียร์”

เด็กชายเหลียวไปมองหน้าพ่อ ทรงวัชรก็ยิ้มให้ลูก เตือนว่า

“เรียกคุณย่าสิครับ”

“คุณย่า...” พรีเมียร์เรียกตามอย่างว่าง่าย

คุณเพริศหัวเราะขบใจ วางหลานลงตามเดิม ตอนนั้นเอง เธอเพิ่งเหลียว
มาเห็นหลานสะใภ้

“อ้าว! หนูดาวนั่งรถเข็นเสียแล้ว เป็นอะไรไปละนั่น”

“เท้าแพลงคะ” ดาราซาทำความเคารพ ตอบสั้น ๆ

แค่นั้นก็ถือว่าพอแล้ว รู้ว่าความสนใจของคุณเพริศไม่ได้อยู่ที่หล่อน หลานอาและหลานย่าได้เนื้อที่ส่วนนี้ไปทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคุณเพริศจะเลยมองข้ามหล่อน

“ไปโรงพยาบาลเลยไหมคะ คินนี่ เท้าแพลงมากหรือเปล่า” คุณเพริศไม่วายแสดงน้ำใจต่อ

“ไม่มากคะ ไปบ้านก่อนดีกว่า พรุ่งนี้เข้าค้อยไปก็ทัน” หล่อนมองดูลูกชายซึ่งเริ่มป็นขึ้นบนตักแม่ ชุกหน้าลงบนบ่า แสดงว่าเริ่มง่วงนอน “พรีเมียร์อยากนอนแล้วคะ”

ทรงวัชรอุ้มลูกขึ้นทันที กตศิริระให้แนบกับบ่าเขา ลูบหลังไปมา

“งั้นนอนเลยลูก เดี่ยวขึ้นรถก็หลับได้เลย” เขาพยักหน้าเรียกผู้ติดตาม คุณเพริศให้มาช่วยเซ็นกระเป๋า ออกคำสั่งว่า “เรียกรถได้ จอดอยู่ชั้นไหนล่ะ”

ข้อเท้ายังคงเจ็บจนขยับลำบาก แต่ดาราก็มีคนช่วยพาช่วยพยุงหล่อนขึ้นรถตู้ของคุณเพริศ จึงขึ้นนั่งได้โดยไม่ทุลักทุเลมากนัก แว่วเสียงคุณเพริศโทรศัพท์ปลุกแม่บ้านเก่าแก่ของเธอ ซึ่งมารออยู่ในบ้านของทรงวัชร ให้เตรียมจัดห้องชั้นล่างไว้ให้พร้อมที่ดาราสาจะใช้นอนชั่วคราว ไม่ต้องขึ้นบันไดไปขึ้นบน

กลับมาอยู่บ้านก็ตืออย่างนี้ คือสะดวกสบายไปหมดทุกอย่าง คุณเพริศคอยดูแลให้ราวกับนางฟ้าที่โบกไม้เท้าวิเศษอยู่เป็นประจำทุกวันก็ว่าได้

Wนอ แม่บ้านคนปัจจุบันของคุณเพริศ ซึ่งย้ายมาทำหน้าที่แม่บ้านให้บ้านนี้ชั่วคราวจนกว่าจะหาคนใหม่ได้ ตื่นมาจัดเตรียมห้องพักให้ตำรวจซาเรียบร้อยครบถ้วนราวกับเนรมิตภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง

เมื่อรถจอดเทียบบันไดตึก หล่อนก็รีบเข้ามาบอกว่า “ชั้นล่าง ไม่มีห้องไหนสะดวกสำหรับคุณดาวเลยคะ เลยจัดเรือนริมสระให้แทน เปิดแอร์ไว้แล้ว”

เรือนริมสระเป็นเรือนกระจกเล็ก ๆ หลังคาแบบไทย เริ่มต้นจากเป็นศาลาพักผ่อนที่ทรงวิจิตรบรรจงว่าอยากมีตำรวจซาเรียบร้อยไปหาซื้อเรือนมาประกอบและตกแต่งให้เขา จนกลายเป็นเรือนหลังน้อย สำหรับแขกมาพักค้างคืนได้อย่างสะดวกสบาย

เมื่อทรงวิจิตรแต่งงาน ไปอยู่ต่างประเทศ เรือนนี้ก็ปิดไว้เฉย ๆ เป็นส่วนใหญ่ เปิดบางครั้งเมื่อเจ้าของกลับมาติดต่อราชการในประเทศไทย พานักธุรกิจที่เขาติดต่องานด้วยมาพักบ้างบางครั้ง แต่เขาก็ไม่ลืมหำชับกำขาให้ดูแลทำความสะอาดอยู่เสมอ พร้อมทั้งจะใช้ได้ตลอดเวลา

คืนนี้ ทรงวิจิตรส่งลูกชายที่หลับไปแล้วตั้งแต่ออยู่ในรถ ให้แม่บ้านรับไปอุ้ม ถามเป็นคำแรกว่า

“ยาแก้ปวด หาได้ไหม?”

“มียาทาคะ แต่ยารับประทาน ไม่มี”

“งั้นก็เอายามาก่อน ผมจะนวดให้หนูดาวเอง” เขาหันไปสั่งคนขับเป็นคนต่อไปว่า “ถอยรถไปชิดสนาม ตรงทางเดินไปที่เรือนริมสระ ผมจะได้อุ้มภรรยาไปจ่ายหน่อย”

๓

“พี่วัชร ไม่ต้องคะ ดาวพอจะเดินได้” ดารซาห้วง นึกกระดากคุณเพริศ
แม่บ้านและคนขับ ซึ่งพอได้ยินก็มยิ้มไปตามๆกัน

“อย่าเลยจ๊ะ” ทรงวัชรไม่ฟังเสียง “เจ็บมากขึ้นเปล่าๆ พี่อุ้มไปได้ ไม่ก็
ก้าวเอง”

เขารับภรรยาลงจากรถ ซ้อนร่างหล่อนขึ้นไว้ในวงแขนอย่างง่ายดาย ส่วน
คุณเพริศรับหลานชายจากแม่บ้านมาอุ้มพาดไว้บนบ่า ออกคำสั่งให้หล่อนเดินนำไป
เลื่อนประตูกระจกเรือนริมสระ พร้อมกับเปิดไฟในห้องขึ้น

ทุกคนเดินตามกันไปเป็นขบวน รวมทั้งคุณเพริศที่อุ้มหลานชายอย่างทะนุ-
ถนอม ทรงวัชรค่อยๆ วางภรรยาลงบนเตียง ในส่วนลึกสุดของห้อง ซึ่งเป็นห้อง
โถงห้องเดียว แต่แบ่งออกเป็นสองส่วนด้วยฉากไม้ลายสลัก บังส่วนหลังไว้สำหรับ
เป็นที่พักผ่อนเป็นสัดส่วน

คุณเพริศเหลียวมองรอบๆ ห้อง สำนวญอย่างถี่ถ้วน ก่อนพยักหน้ารับอย่าง
พอใจ

“ดีแล้ว สะอาดเรียบร้อยดี ห้องไม่เหม็นอับ”

เธอออกปากชมแม่บ้านให้กำลังใจ วางหลานชายลงบนเตียงอีกด้านหนึ่ง
เริ่มแสดงความเป็นนักบริหารด้วยการออกคำสั่ง

“ให้หนูดาวนอนที่นี่ไปคืนหนึ่งก่อน หลานนอนกับแม่ก็เต็มเตียงแล้ว ส่วน
วัชรนอนบนโซฟาก็ได้นะ อ้าว”

“ครับ” หลานชายรับคำโดยดี

ชายหนุ่มบีบครีมจากหลอดยา ค่อยๆ นวดข้อเท้าภรรยาอย่างบรรจง หียบ
หมอนอิงมารองรับเท้าของหล่อน

คุณเพริศยืนมองหลานชาย ประคับประคองหลานสะใภ้ ด้วยความพอใจ
เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเข้าที่เข้าทางดี เธอก็เลยออกปากกล่าวลา

“อากลับละนะ ตอนเช้าจะส่งรถมารับหนูดาวไปโรงพยาบาล พ่อแม่ลูก
นอนกันไปที่นี่สักคืน คงไม่ลำบากอะไร”

“ไม่ลำบากหรอกครับ ผมยังไม่่วงด้วย มันผิดเวลา”

ทรงวัชรหียบหมอนข้างมาวางข้างตัวลูกชาย เพื่อกันไม่ให้ร่างน้อยๆ กุลั๊ง

ตกเตียงไป แล้วลุกจากข้างเตียง เดินไปที่ประตู ตามหลังคุณเพริศไปติด ๆ

“พนอรออยู่ที่นี้ก่อน พี่จะไปส่งอาเฟริศที่รถ ถ้าหนูดาวอยากได้อะไร บอกพนอเขาจะซื้อ อย่าลืมนะ”

“คะ” หล่อนตอบสั้น ๆ

ทรงวัชรก็มั่งจูบหน้าผากภรรยาเบา ๆ ทำให้แม่บ้านเบือนหน้าไปอมยิ้มอีกครั้ง ส่วนคุณเพริศหัวเราะดัง ๆ

“เดินไม่ก็ก้าว ทำยังกะจะต้องจากกันสักห้าเดือน เออเน้า! แผล็บเดียวก็เข้าแล้ว ตอนเช้า อาจะส่งรถมารับหนูดาว โทร.นัดหมอให้เสร็จสรรพ ไม่ต้องห่วง”

ผลจากเอกซเรย์คือกระดูกข้อเท้าไม่แตกหรือหัก แต่ว่าเอ็นอักเสบ หมอให้ยาแก้ปวดอย่างแรง และยาทามาอีกหนึ่งหลอด กำชับให้ตำรวจพักสองอาทิตย์ เพื่อให้เอ็นหายเป็นปกติ อย่าได้ออกแรงเดินไปไหนมาไหน

คุณเพริศเนรมิตรถจีนขนาดกะทัดรัดมาให้หล่อน เมื่อนั่งรถกลับมาถึงบ้าน ลูกชายยังหลับสนิทด้วยความอ่อนเพลียจากการเดินทาง ส่วนทรงวัชรหลับไปตอนใกล้รุ่ง เขาตื่นสายกว่าปกติเล็กน้อย พอตื่นก็อาบน้ำแต่งตัว ขับรถออกจากบ้านไปทำงาน เพื่อไปรายงานตัวกับอธิบดี

เขาโทรศัพท์จากเครื่องมือถือมหาดารชา เมื่อหญิงสาวกลับมาถึงบ้านได้พักใหญ่

“หม่อวยังไงบ้างคะ ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม?”

“ไม่มากค่ะ แต่ต้องพักหลายวัน คุณอาให้เด็กมากคอยเฝ้าอีกคนแล้วคะ ก็เลยให้เล่นกับพี่เมียร์ไปพลาง ๆ ก่อน ตื่นมางอแงนิดหน่อย”

ความห่วงใยของทรงวัชรเปลี่ยนจากภรรยาไปที่ลูกชาย

“น้องพรีเป็นอะไรหรือเปล่า อากาศที่นี้ร้อนเหลือเกิน ระวังลูกเป็นไข้”

“ตัวไม่ร้อนค่ะ แต่คงยังปรับตัวกับที่นี้ไม่ได้ เลยหงุดหงิด ไม่ยอมกินข้าว จะกินแต่นม”

น้ำเสียงของทรงวัชรค่อยโล่งอกขึ้น

“แค่นั้นก็ค่อยเบาใจ เย็นนี้พี่จะกลับบ้านเร็วหน่อย คงไม่เกินหนึ่งทุ่ม ดูแลตัวเองให้ดีนะจ๊ะ ดูแลลูกด้วย”

“พี่เมียไรไม่เป็นอะไรคะ ไม่ต้องห่วง”

ทรงวัชรวิฑูรย์เป็นชีวิตจิตใจ เป็นที่ประจักษ์ของคนอื่น ๆ แม้แต่คนที่พบเห็นกันครั้งแรก อารมณ์เขาละเอียดอ่อน ซึมซับความห่วงใยลูกได้ดีกว่าแม่เสียอีก หลายครั้งดาราซาปล่องยวามากกว่า ผิดกับสามีซึ่งทะนุถนอมลูกชายแบบรีนไม่ให้ได้ ไรไม่ให้ออม จนหล่อนต้องเป็นฝ่ายตัดบทให้เขาคลายความห่วงใยอยู่บ่อย ๆ

ยาของหมอ ได้ผลเร็วราวกับยาวิเศษ อาการปวดข้อเท้าทุเลาลง แทบจะหายสนิท

“คุณดาวจะแช่น้ำอุ่นไหมคะ พนอเตรียมไว้ให้แล้ว” แม่บ้านถามหล่อนอย่างคนคล่องงาน

“ดีจ๊ะ อยากรสระผมด้วย”

หล่อนเข็นรถพาดาราซาเข้าไปในห้องน้ำ ในมุมสุดของห้องนอน พบกลิ่นอ่อนของไอลแลครวยมาจากอ่างอาบน้ำ ฟองสบู่สีม่วงจางเหลือบรุ้ง ฟองฟูขึ้นมาให้แช่ตัวตามสบาย ไม่ต้องรีบร้อน เพราะมีพี่เลี้ยงคอยดูแลลูกชายอยู่แล้ว

หล่อนค่อย ๆ หย่อนกายลงในอ่างอย่างระมัดระวัง แนบต้นคอลงบนหมอนรองคอ หลับตาลง ปล่อยใจไปกับความสบาย

กลับมาบ้าน วิเศษสุดอย่างนี้เอง มีบิรวารคอยดูแลให้ความสะดวกให้ทุกอย่างก้าวก็ว่าได้ ดาราซาอาบน้ำ สระผม สวมเสื้อคลุมตัวยาวที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้ ไม่ลืมจะสวมปลอกเท้าเพื่อช่วยพุงเท้า แล้วเรียกเด็กมาเข็นรถ กลับออกไปที่ห้องด้านหน้า

พี่เมียวิ่งมาหาแม่ ชูกหน้าลงบนตัก แสดงว่าเริ่มเหนื่อยและง่วงแล้ว เขาสำหน้าเมื่อแม่บอกว่า

“ทานข้าวก่อนนะคะ แล้วแม่จะอ่านนิทานให้ฟัง”

“นิทานคับ”

“ไม่ได้ค่ะ ทานข้าวก่อนนะคะ” หล่อนไม่ยอมตามใจลูก เพื่อฝึกระเบียบให้เขาจนเคยชิน “เอาจ้ะ ถ้าน้องพริยอม แม่เล่านิทานไป ทานข้าวไปพร้อมกันก็ได้”

ทั้ง ๆ นั่งบนรถเข็น หล่อนก็จัดการให้ลูกชายกินข้าวกลางวัน และฟังนิทานพร้อมกัน แล้วให้เด็กสาวลูกจ๋างอุ้มเขาไปวางบนเตียงนอน เด็กน้อยตาปรือเต็มทีแล้วตอนนั้น

“คุณแม่ค้าบ...เพง...ฟังเพงค้าบ...”

หล่อนร้องเพลงกล่อมลูกชายให้หลับ ในบางครั้งก็เล่านิทานไปหลายเรื่องแล้วยังไม่ได้ผล เป็นเพลงอะไรก็ได้เท่าที่นึกออก ส่วนใหญ่เป็นเพลงที่ทรงวัชรชอบ เคยเปิดแผ่นซีดีฟังอยู่เสมอ

เพลงที่เขาชอบที่สุด เคยขอให้หล่อนร้องให้ลูกฟังมาไม่รู้ว่่ากี่ครั้งแล้ว คือเพลงแห่งความหลังของเขาและหล่อน

“พี่ชอบเพลง She ผู้หญิงในเพลง ฟังก็หนักนึ่กถึงแต่หนูดาวคนเดียว โดยเฉพาะตอน She may be the reason I survive. The why and wherefore I'm alive. ชีวิตพี่ เติ่มขึ้นมาได้เพราะมีหนูดาวและลูก ไม่งั้นก็อ้างว้าง...”

หล่อนฮัมเพลงในลำคอ เมื่อลูบผมลูกชายแผ่วเบา ดึงหมอนพองน้ำใบที่เธอ ‘ติด’ มาตั้งแต่จำความได้ ให้ฟรีเมียรักอด มองดวงตาได้ขนาดยาวกะพระปรีบิจ ๆ จนนิ่งไปในที่สุด ดวงหน้าใส บริสุทธิ แก้มอ้มสีชมพูเรื่อแนบอยู่กับหมอนใบนุ่ม

ความรู้สึกอ่อนโยน ซาบซ่านไปทั่วใจ อย่างที่คนเป็นแม่เท่านั้น ถึงจะสัมผัสความรู้สึกเช่นนั้นได้

ตั้งแต่ครั้งแรกที่ดารซาว่าตั้งครรภ์ มีชีวิตน้อย ๆ อีกชีวิตหนึ่งอุบัติขึ้นในร่างกายหล่อน ความซาบซึ้งที่หล่อนไม่เคยรู้จักมาก่อน ก็แผ่ซ่านไปทั่วกายและหัวใจ ถ้าจะเรียกว่า ‘ความรัก’ ก็ยังน่าอัศจรรย์น้อยเกินไปสำหรับความรู้สึกอันยิ่งใหญ่นี้ หล่อนพบว่าตัวเองก้าวข้ามชั้นจากหญิงสาวธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่โหยหาความรัก ผ่านชั้นจากภรรยาที่สามมีทะเบียนสมรสมา มาตระหนักถึงความเป็นแม่ เพศของหล่อนเท่านั้น มิหน้าซ้า ยังไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนเสียด้วยที่สามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ที่ธรรมชาติให้มา

ครั้งแรกที่หล่อนเห็นหน้าฟรีเมียร์ เมื่อเขาพ้นออกมาจากร่างของหล่อน

พยาบาลอุ้มร่างน้อย ๆ สีแดงแซ่ด ที่กำลังหลับหูหลับตาร้องให้จ๋ามาให้หล่อนเห็น ดาราขายังจำได้ถึงดวงหน้าที่ซ่อนอยู่ด้านหลังลูกชาย สามีมของหล่อนมาอยู่ในห้อง คลอดด้วย

เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่หล่อนเห็นน้ำตาของทรงวัชร์ เป็นน้ำตาของความปรารถนาอย่างไม่มีสิ่งใดเท่า

มือเขาบีบมือหล่อนแน่น ดาราขายังจำได้ถึงเสียงกระท่อนกระแท่น เป็น หวัง ๆ เพราะแรงอารมณ์ปิดทว่มั่น

‘ลูก...ลูกชาย...แข็งแรง น่ารักที่สุด...ขอบคุณมาก หนูดาวของพี่...’

จากนาที่นั้นจนถึงวันนี้ ดาราขาก็ตระหนักว่าชีวิตหล่อนเต็มเปี่ยม บรรลุถึงความฝันที่เคยเป็นเพียงเงาราง ๆ มาตั้งแต่รุ่นสาว

หญิงสาวยังคงร้องเพลงเบา ๆ ในลำคอ แม้ว่าปริเมียร์หลับไปแล้ว อารมณ์หล่อนในขณะนั้น เบาบางอยู่ในความอ่อนหวาน โบยบินกลับคืนไปสู่คืนวันเก่า ๆ ที่หล่อนเกือบจะลืมไปแล้ว

“สายลมเคล้าเคลียใกล้ แลไปแต่ไม่เห็น

จูบเศร้า เบา เยือกเย็น ประทับซ้อนรอยอ่อนหวาน”

หญิงสาวสะดุด หุตุกก เสียงเพลงขาดหายไปจากลำคอ พร้อมกับยื่น วาบลิ้มอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว

หล่อนยังจำเพลงนี้ได้ดี เพลงแสนหวานและเศร้าที่กังวานอยู่ในงานวิวาท์ จนบัดนี้ก็ยังไม่มีแขกหรือคนไหนรู้ว่าเป็นเพลงชื่ออะไร ใครเป็นคนแต่ง

มีแต่หล่อนเท่านั้นที่จำได้ขึ้นใจ แม้เสียงขาดหายไปจากลำคอ ก็ยังกังวานชัดเจน แจ่มแจ้งในความทรงจำ

‘อ้อมกอดที่เธอไม่รู้ โอบเธออยู่แผ่วसान

ซิดใกล้ในวิญญาน นานาน เกินกาลเวลา

และอยู่ในหัวใจรัก ระหว่างวรรคของแววตา

ปลายทางแห่งปรารถนา ซึ่งรู้แน้แห่งสายลม’

ดาราขาละจากลูกชาย ลุกขึ้นจากเตียงโดยแรง ลืมอาการปวดข้อเท้าที่ อาจจะมาเมื่อไรก็ได้ที่ยาหมตฤทธิ์ ความทรงจำ ถูกเข็มเล่มเล็กจากอดีต

สะกิดแปลบปลาบเข้าใต้อย่างไม่ทันจะรู้เนื้อรู้ตัว

คุณเพรามาถึงก่อนเวลาอาหารเย็นเล็กน้อย เดินเฉิดฉายเข้ามาในเรือน
ริมสระ ที่แม่บ้านกำลังจัดอาหารมือเที่ยงให้หญิงสาวกับลูกชาย

“ไหน หลานฉันอยู่ไหน” เธออ้าแขนออก เมื่อเห็นหลานชายตัวน้อย
“โอ้! มาหาคุณเพราซิจ๊ะ น้องพรีเมียร์”

ดารชาอรุณหลังลูกชายเบาๆ

“สวัสดิ์คุณเพราเสียดะ น้องพรี”

คุณเพราไม่ชอบให้หลานเรียกเธอว่า ‘คุณย่า’ เธอปฏิเสธความจริงข้อนี้ มา
ตั้งแต่หลานชายเริ่มหัดพูด

‘ว้าย! วัยร์ ไม่เอา ให้ลูกชายเรียกฉันเหมือนคนอื่นเรียกดีกว่า ไม่จำเป็น
ต้องเรียกย่งเรียกย่า แหม! นับญาติหรือไม่นับญาติ ฉันก็เป็นญาติผู้ใหญ่ของ
น้องพรีเมียร์อยู่วันยังค่ำ’

แน่นอนว่าคุณเพริศต้องหมั่นไล่น้องสาว เมื่อได้ยิน

‘วัยร์...’ เธอบิบเสียงให้แหลม เสียงกรีดกร๊าดอีกฝ่าย ‘จึ่งนี้หัดลูก
ให้เรียกย่ากะเพราว่าพี่ ดีไหม เมื่อเขากลับไปอายุสิบหกขึ้นมาม่’

คุณเพรายกไหล่

‘ก็ฉันไม่อยากแกล่นีละ ใครอยากแกล่ ก็เชิญแกล่ไปคนเดียว จริงด้วย! แต่
ดูหน้า พี่เพริศก็แกล่พอจะครอบคลุมคนทั้งบ้านได้อยู่แล้วนี่ อายว่าแต่สองคนที่กะ
ฉันเลย’

ดารชาฟังอยู่ ได้แต่กลั่นหัวเราะอย่างยากเย็น ยิ่งอายุมากขึ้น คุณเพริศ
กับคุณเพราก็ยิ่งทะเลาะกันเหมือนเด็ก ๆ แต่คงเสียดายอยู่อย่างหนึ่ง คือไม่มีใคร
ถือสาใคร

คุณเพราโอบหลานชายเข้าในวงแขนที่หอมกรุ่นด้วยน้ำหอม จรุงกลิ่นมาถึง
ดารชาผู้นั่งอยู่ห่างจากเธอหลายเมตร

“คุยกันหน่อยซิจ๊ะ หลานรัก” เธอก้มลงจุมพิตแก้มหลานชายทั้งสองข้าง
ทักเสียงอ่อนหวาน “Buana sera! Come sta? สวัสดิ์ตอนค่ำ เป็นยังไงบ้าง

จะ”

พีเมียร์จำคุณย่าคนสวยได้คลับคล้ายคลับคลา เพราะเจอกันเมื่อปีก่อน จึงตอบอย่างเต็มอกเต็มใจ เพียงแต่ย่อจมูกนิดหน่อย จากกลิ่นน้ำหอมที่ฉุนกระจายเข้าจมูกน้อยๆของเขา

“Ciao! Sto bene สวัสดิ์ สบายดีครับ” เขาตอบอย่างมีมารยาท ยังจ้องมองอีกฝ่ายตาแป๋ว บอกความทิ้งในสีหน้าที่ดวงหน้า เสื้อผ้าและจริตกิริยา ตลอดจนน้ำเสียง ทั้งหมดรวมกัน ดูพรรณรายราวกับสายรุ้ง

“อู๊ย! พุดจะฉานยังกะผู้ใหญ่” คุณเพราก็ต้อออกมาอีกด้วยความภูมิใจ “หนูดาว เลี้ยงลูกได้ยังไง น่ารักน่าหยิกจริงจังจริง มีน้ำ पीเพริศปลุกฉันมาคุยให้ ฟังตั้งแต่เช้า นี่ถ้าไม่ติดงานวีไอพี คงหื้อแนบมาแล้ว โรคเห่อหลานขึ้นสมอง”

ดารซาได้แต่ยิ้ม เพราะคุณเพราไม่เว้นจังหวะให้ใครตอบเธอได้สักคำเดียว เธออยู่ในอารมณ์อยากคุย จึงเรื่อยเจื้อยไปได้ยาวเป็นชั่วโมง หลานสะเก้ได้แต่ยิ้มและตอบรับให้ถูกจังหวะ เท่านั้นคุณเพราก็ถือว่าสนทนากันได้ถูกต้อง

ทรงวัชรก็กลับมาถึงบ้านตอนทุ่มหนึ่ง คุณเพราก็กำลังรอรับประทานอาหาร อยู่พอดี

เธอลิเก้คิวเมื่อเห็นชอกุหลาบแสนสวยสีครีมสะอาด ขลิบปลายกลีบด้วย สีชมพูสดใสราวกับระบายสี ในมือของหลานชาย

“ไปเอากุหลาบที่ไหนมา สวยจัง”

ทรงวัชรส่งกุหลาบให้ภรรยา จุ่มพิตแก้มหล่อนต่อหน้าอา แล้วอุ้มลูกชาย ขึ้นหอมแก้ม ปากก็ตอบคุณเพรา

“ขับรถผ่านไป เห็นเขาโชว์ไว้ที่หน้าต่างร้าน รีบจอดรถ ร้องสั่งให้เขาเอา ออกมาให้ หวิดถูกใบสั่ง แต่ตอใจไม่อยู่ครับ อยากรอมาฝากหนูดาว”

๑ารขาเกร็งตัวชั้นนิตหนึ่ง เมื่อริมฝีปากของ
สามีแตะแก้มหล่อน ทรงวรั้อาจไม่รู้สึกรึ เพราะเขาแตะ
เพียงเบาบางที่สุด แทบจะเรียกว่าเป็นเพียงลมหายใจกระทบ
แก้ม

สามีอ่อนหวานต่อหล่อนในทำนองนี้เสมอ โดยเฉพาะ
เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น เหมือนจะให้ความมั่นใจว่า หล่อน
มีความสำคัญกับเขาขนาดไหน

เสียงยั่วเย้าแกมอิจฉามักจะตามมาจากนั้น

“อู๊ย! แต่งกันมา ๕ ปีแล้วนะคะ ยังหวีทหวาน เห็น
แล้วอิจฉา”

“ทำอะไรนะ เกรงใจคนยังเป็นโสดบ้างเน้อ”

ทุกครั้ง สามีจะยิ้มหรือหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ช่วยไม่ได้ครับ มันเป็นของมันเอง อัตโนมิติ” เขา
มักจะตอบคล้ายๆอย่างนี้ “อยากรู้ว่าทำไม ต้องแต่งงาน
เองครับ”

ส่วนหล่อน ก็ได้แต่ยิ้ม หรือพูดตอบเล่นๆ คำสอง
คำ แล้วแต่จะนึกอะไรได้ในตอนนั้น

ใจหนึ่ง ก็รู้ว่าทรงวรั้ตั้งใจทำ ให้หล่อนรู้ว่าเขาเห็น
ความสำคัญของหล่อนไม่เสื่อมคลาย แต่อีกใจ ก็ไม่อาจ
ลบเล้าความรู้สึกจนแล้วจนรอดว่า เจ้าของความเสน่หาคือ
พี่ชาย ไม่ใช่คนรัก ถ้าเขาไม่แสดง หล่อนก็ไม่มีความ
ร้องไห้เขาทำ อาจจะโง่ใจมากกว่านี้ด้วยซ้ำ

ดาราหวนคิดถึงพ่อและแม่ที่อยู่กันมาอย่างราบรื่น
จนสิ้นอายุขัยของทั้งสอง ลูกๆ ทั้งสามก็รู้ว่าพ่อแม่เคยนอก

ใจแม่เลยสักครั้ง เช่นเดียวกับแม่ก็ไม่เคยภักดีต่อชายใดนอกจากพ่อ แต่เท่าที่เห็น ตั้งแต่ลูกยังเล็ก จำความได้จนโตเป็นผู้ใหญ่ พ่อแม่ไม่เคยกอด หรือจุมพิตกันให้ลูกเห็น อย่างมากก็แค่จับแขนหรือประคองกันในวัยซรา เท่านั้นดารชาและพี่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความรักและผูกพันที่พ่อแม่มีต่อกัน

หลายครั้งในห้าปี หล่อนสงสัยว่า คุณเพริศและคุณเพราสัมผัสความรักของหลานชายที่มีต่อหลานสะใภ้ได้ในลักษณะไหน

คุณเพริศแสดงออกอย่างโง่เง่าทั้งสีหน้าและคำพูดว่า เธอพอออกพอใจทุกครั้งที่เห็น จะเรียกว่าเอ็นดูเปี่ยมล้นก็ว่าได้

ส่วนคุณเพรา...

“หมั่นไส้!” นี่คือปฏิกิริยา จากดวงหน้ายิ้มละไมของอาคนรองของทรงวัชร “หิวทักันให้เห็นต่อหน้า เธอไม่อายฉัน ก็กลัวเมียเธออายมั่งซี”

ทรงวัชรวางลูกชายลง ตอบแถมหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เหมือนทุกครั้งที่เขาอยู่ต่อหน้าคุณเพรา

“แต่งงานกันจนมีลูกแล้ว หนูดาวจะอายุทำไมกันล่ะครับ”

“ก็เขาไม่เหมือนฉันนี่” คุณเพราตอบพลางยิ้มพราว “ถ้าเป็นฉันละก็ มีหวังเล่นตบสุดเหวี่ยง ให้เธออายุไปเลยเขี้ยวละวัชร เสียตาย หนูดาวไม่ใช่ผู้หญิงอย่างฉัน”

ทรงวัชรไม่มีท่าทีว่าถือสาคารมของอีกฝ่าย

“โธ่! อาเพราพูดราวกับผมทำอะไรหรือหวานักหนา ก็แค่นั้นเอง หนูดาวชินแล้วละครับ”

พรีเมียรวิ่งไปเกาะแม่ ดารชาก็เลยบอกลูกชายว่า

“ช่วยเรียกพนอนมาหาแม่หน่อยนะจ๊ะ บอกว่าแม่อยากให้อาตอกไม้ไปใส่แจกัน คุณพ่อซื้อมา สวยเสีย”

เด็กชายวิ่งปร๋อไปตามคำสั่ง ดารชาฟังสามีกับอาของเขาพูดโต้ตอบกันอีกสักพัก ก็ค่อยๆ เปลี่ยนหัวข้อเป็นเรื่องอื่น อย่างละมุนละม่อม ไม้ให้ทั้งสองรู้สึกว่าหล่อนไม่อยากจะฟังเรื่องเดิม

กุหลาบแสนสวย ถูกจัดมาในแจกันแก้ว วางกลางโต๊ะอาหาร ที่มีผู้นั่งกัน